

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI **BARTOLOMEJ**

ROČNÍK XXIII.

ČÍSLO 4

APRÍL 2015

**Skauti na výlete - Modlitby za rodiny - Oslavy v Necpaloch
Rozhovor s Evou Humajovou - Nádej je darom od Boha
V nádeji sme spasení - Moja cesta k Bohu - Bl. Edmond Rice**

Skauti na výlete v múzeu a na kalvárii

14. marec 2015, Ružomberok, Kláštor pod Znievom

Neviem prečo, ale nikdy som nevedel prijať, keď ma ľudia oslovili „otče“.

Možno ide o strach nedávať sa volať otcom v prenesenom zmysle slova, ako to zakazuje Kristus apoštolom. Možno aj o strach, aby som sa nestal otcom fyzickým - veď som sľúbil celibát. A možno ide len o to, aby som tento titul nebral rehoľníkom, kde sa (v latinčine i slovenčine) zaužíval. A na rehoľný život (ako som písal v decembri) nemám. Možno je tu však aj túžba byť otcom - a súčasne vedomie, že ním ešte nie som. Otcom farnosti.

Je všeobecne známe a v ostatnom čase o tom hovoril i Svätý Otec František, že v západnej civilizácii sa vytráca otcovstvo v tradičnom zmysle slova. Možno to spôsobil zápas o emancipáciu, možno diktátorstvo mnohých otcov, vnucovanie svojich názorov a určovanie života deťom.

Nechceli sme to. Ale zdá sa, že sme stratili otcov ako takých. V rodinách i spoločnosti, v národe. Označenie „otec národa“ je dnes skôr pejoratívne ako úctivé (možno aj preto, že ho priradili zvodcovi a nie otcovi).

Problém je však i v Cirkvi. „Starí biskupi sa dávali volať ‚pán‘, boli však viac otcami ako tí dnešní, ktorých síce musíme volať ‚otec‘, ale v skutočnosti sú pánmi,“ konštatoval istý kňaz.

Ako sa však stať otcom v duchovnom zmysle slova? Čo patrí k podstate otcovstva?

Plodenie? To asi nie. V tomto smere je naozaj jediným otcom veriacich Boh. Výchova, vyučovanie? To skôr. Ale tu sa už skôr cítim starým otcom, s deťmi a mladými to vedia lepšie „bratia“ kapláni. Materiálne zabezpečenie rodiny? To je v zmysle farnosti nereálne. Čo je však určite potrebné, to je dobré a poctivé gazdo-

vanie s rodinným, teda farským majetkom. Zníženie sa k deťom, chápanie ich potrieb a záujmov? Určite áno. Ale ako mám k tomu ďaleko! Radenie v ťažkých situáciách? Tiež áno. Ale chcú to? V modlitbe o múdre starnutie sa modlím, aby som neradil tam, kde o to nie je záujem. Je to totiž viac prejav staroby, než otcovstva.

Otec nemá byť matkou! Nemá riešiť detaily. Má určovať základné smerovanie. Má byť partnerom - pochopiť, na čo deti majú a povzbudiť ich v tom, i keď sa niekedy nezdá, že ho berú vážne. Otec má vidieť ďalej, zaistiť budúcnosť. Pripraviť dedičstvo. Duchovné i materiálne.

Tieto ostatné požiadavky na kňaza, ktorý by mal byť otcom farnosti, predniesol na marcových duchovných cvičeniach náš exercitátor, páter Vojtěch Šíma z Velehradu. Súčasne konštatoval, že čím je starší, tým viac sa zamyšľa nad Ježišovým podobstvom o márnotratoch synovi.

Ako mladý sa videl v role mladšieho brata. Mnoho vecí mu vadilo - i v Cirkvi. A neraz mal pokušenie odísť. Neskôr bol ako ušomraný starší brat, ktorý nechápal, že všetko je jeho a závidel „požehnanie“ tým, ktorí si ho nezaslúžili.

Teraz začína chápať otca. Toho, ktorý pozerá na veci s nadhľadom. Ktorý dokáže čakať. Ktorý znesie i protirečenia a nepochopenia. Ktorý jednoducho miluje, aj keď vďačnosť neprichádza. To je Otec!

Ako ďaleko k tomu ešte mám! Ani nie rokmi, ale chápaním... O Vaše modlitby, aby som s pribúdajúcimi rokmi nielen zostarol, ale najmä dozrel v otca, s nádejou prosí

Váš farár Vladimír Slovák

Skauti na výlete v múzeu a na kalvárii

Aj tento rok si skauti oživilí pôst výletom, ktorý spojili s pobožnosťou krížovej cesty. Tentokrát sa vydali do Ružomberka, kde navštívili Skautské múzeum. Na spiatocnej ceste sa zastavili na kalvárii v Kláštore pod Znievom.

Sobotu 14. marca 2015 prievadzskí skauti strávili s rodičmi na výlete. Ich prvým cieľom bolo Skautské múzeum v Ružomberku, v ktorom si pozreli expozíciu a vypočuli zaujímavý výklad o histórii skautingu. V múzeu sa nachádza množstvo exponátov, ktoré návštevníkom približujú skauting a jeho vývoj na Slovensku i v zahraničí. Nechýbajú rôznorodé odznaky, skautské uniformy, vlajky, či príručky. Hlavné tým najmladším sa na návšteve v múzeu veľmi páčilo. Cestou z Ružomberka si skauti naplánovali pobožnosť krížovej cesty

na kalvárii v Kláštore pod Znievom. V kostole na kalvárii im potom pán kaplán Dušan Rončák odsľúžil svätú omšu, ktorá bola obetovaná za všetkých prievadzských skautov. Milým prekvapením bolo pozvanie miestneho pána farára Štefana Hýrošša na čaj a koláč do fary. Toto milé stretnutie zakončilo vydatený výlet, ktorý mladších i starších skautov povzbudil k ďalšiemu aktívnemu „skautovaniu“ a zároveň ich duchovne naladil na blížiacu sa Veľkú noc.

- Alojz Vlčko -

Žiaci dekanátu si zmerali sily na Biblickej olympiáde

Trojčlenné družstvá zo škôl v prievadzskom dekanáte sa tento rok popasovali na Biblickej olympiáde s Knihou Jozue, Knihou Tobiaš a Skutkami apoštolov.

V dňoch 12. a 13. marca sa v priestoroch Gymnázia V. B. Nedožerského v Prievidzi konalo dekanátne kolo Biblickej olympiády. O víťazstvo bojovali v prvý deň trojčlenné družstvá zo základných a druhý deň zo stredných škôl, pričom sa súťažilo v šiestich kolách. Tradične najočakávanejšou bola scéna, ktorá bola v prípade žiakov zameraná na kostýmy a v prípade študentov na aktualizáciu posolstva.

Je pozoruhodné, že výsledné poradie tohto ročníka je, pokiaľ ide o školy, totožné s vlaňajším pora-

dím. Náročné úlohy dokázalo najlepšie zvládnuť v kategórii základných škôl družstvo nižšieho stupňa Piaristického gymnázia, v kategórii stredných škôl družstvo Obchodnej akadémie v Prievidzi. Obe víťazné družstvá budú reprezentovať prievadzský dekanát na diecéznom kole 15. a 16. apríla v Kňazskom seminári v Bádíne.

Všetci zúčastnení strávili zaujímavé dni sprevádzané dotykom Božieho slova. Nabrali nielen nové vedomosti, ale aj skúsenosti v prežívaní svojej viery.

- Dušan Rončák -

Lektori snúbencov sa modlili za rodiny

Tím Kurzov prípravy na manželstvo sa vybral v nedeľu 8. marca na kalváriu do Poruby, aby strávil príjemné popoludnie v prírode a obetoval krížovú cestu za rodiny.

Kurzy prípravy na manželstvo sa v našej farnosti konajú štyrikrát ročne a ich lektormi sú manželské páry prevažne z Prievidze. Okrem týchto víkendov so snúbencami a pracovných prípravných stretnutí sa rodiny lektorského tímu už doteraz zúčastnili aj iných podujatí.

Už 24. januára viedol pre nich duchovnú obnovu P. Czeslaw Oko z Chrenovca. Na ňu nadviazali „tímáci“ touto krížovou cestou a spolu s kňazom pre tím, kaplánom Dušanom Rončákom, sa modlili krížovú cestu za rodiny.

Foto: Matilda Turanská

Bola to pre veľkých i malých skutočná krížová cesta. S manželskými pármami totiž poriadny kopec zdolali aj ich malé deti, hoci niektoré z nich zatiaľ nedosiahli ani vek

troch rokov. Týmto formačným prvkom sa lektorské rodiny pripravili na najbližšie víkendové kurzy, ktoré sa uskutočnia v piaristickej škole 10. - 12. apríla a 12. - 14. júna.

- Dušan Rončák -

Spovedanie k Veľkej noci 2015

Spoločná svätá spoveď

Dátum	Miesto	Kňazi
Kvetná nedeľa 29. marec 2015 15.00 - 18.00	Farský Kostol sv. Bartolomeja	Slovák, Rončák, Ščerban, Cеровský, Holbík, Kraus
	Kostol Najsvätejšej Trojice (piaristický)	Žurnek, Hríb, Kotras, Iskra, Caban
	Farský Kostol Sv. Terézie z Lisieux (Zapotôčky)	Straka, Jáger, Sabol, Oko, Tomaka, Trizuliak

Spovedná služba vo Farskom kostole sv. Bartolomeja

Dátum	10.00 - 12.30	12.30 - 15.00	15.00 - 17.00
Pondelok 30.3.2015	Saletíni (dva)	Holbík, Ščerban	Kňazi PD-mesto
Utorok 31.3.2015	Caban, Straka	Jáger, Hríb	Kňazi PD-mesto
Streda 1.4.2015	Kraus, Sabol	Iskra, saletín	Kňazi PD-mesto

Oslavy 660. výročia Necpál sa začnú hodovou svätou omšou

Tento rok si prievádzská mestská časť Necpaly, do roku 1945 samostatná obec Necpaly nad Nitrou, pripomenie 660. výročie prvej písomnej zmienky. Oslavy sa začnú 26. apríla 2015 hodovou svätou omšou a potrvajú celý nasledujúci týždeň.

Hodová sv. omša je možno už to jediné, čo si Necpalania uchovávajú nepretržite od dávnych čias. Dátum ich hodov je pritom premenlivý - slávia ich totiž na Nedelu Dobrého pastiera, a teda tri týždne po Veľkej noci, čo vychádza niekedy na apríl, inokedy až na máj.

Kedysi sa hody v Necpaloch slávil s väčšou pompou. Do obce šla z farského Kostola sv. Bartolomeja v Prievidzi procesia so sochou Panny Márie, v nesení ktorej sa striedali mladí chlapci a dievčatá. Kaplnka i všetky križe v obci boli ozdobené kvetmi a čečinovými vencami, ktoré spoločne - často i spievajúc si - chystali tiež mladí ľudia z dediny. Ku kaplnke boli osadené briezky.

Pri tejto príležitosti sa v Necpaloch stretali celé rodiny. Všetci si upratili svoje domy a dvory, vyzametalí ulice. Po svätej omši, ktorá bola slúžená vždy o jedenástej hodine pri miestnej kaplnke, pozývala zvyčajne niektorá z rodín kňaza slúžiaceho sv. omšu ku sebe na obed.

Tieto tradície by si Necpalania vo zvýšenej miere chceli pripomenúť práve v rok významného 660. výročia svojej obce. Pred hodovou sv. omšou teda pripravujú - síce nie v pôvodom rozmere, ale predsa len - po rokoch opäť procesiu. Tá pôjde spolu s kňazom

a za spevu mariánskych piesní od križa „pri Rajčuli“ (na križovatke ciest neďaleko kultúrneho domu) smerom ku kaplnke po starej uzavretej ceste o 10.40.

Na procesiu sú pozvaní všetci veriaci, ktorí sa plánujú zúčastniť hodovej sv. omše. Schádzať pri križi sa začnú okolo 10.30 a následne budú kráčať spoločne s kňazom, miništrantmi, speváckym súborom a hudbou ku kaplnke. Tu budú pripravené miesta na sedenie. O 11.00 sa začne tradičná hodová sv. omša.

Súčasťou hodového dňa bude i poobedná tanečná zábava s hudobnou skupinou Necpalanka, ktorá sa začne o 15.00 na parkovisku pred Mäsiarstvom u Borku. V prípade nepriaznivého počasia sa bude konať v Kultúrnom dome Necpaly.

Oslavy budú pokračovať v utorok slávnostným odhalením informačnej tabule Necpaly a otvorením výstavy zo života Necpalanov v kultúrnom dome, vo štvrtok stavaním mája pri kaplnke a vyvrcholila nasledujúcim víkendom plným zábavy a tanca. V programe by mali byť ocenené osobnosti obce a vystúpiť by tu mali viaceré folklórne skupiny. Pripravené budú súťaže a aktivity pre deti i dospelých. Počas slávností bude možné zakúpiť si i knižnú publikáciu o Necpaloch, prípravy ktorej sú už v plnom prúde.

Viac informácií v prípade záujmu nájdete na webovej stránke Necpál www.necpalypd.sk, na facebooku Necpál i na plagátoch vylepených na informačných plochách mesta.

Všetkých Vás srdečne pozývame pookriať spolu s nami na duchu i na tele!

-Organizátori osláv 660. výročia Necpál-

Foto: Alojz Vlčko

Dve percentá pre charitu

Aj tento rok môže do 30. apríla každý zamestnanec určiť, kam poputujú 2% z dane z jeho príjmu. Podielovú daň môže registrovaným príjmom poukázať aj ten, kto si podáva daňové priznanie sám k 31. marcu, pričom musí vyplniť príslušnú časť priamo v rámci daňového priznania. Rozhodnutie o poukázaní tzv. dvoch percent vás nič nestojí, no svojim rozhodnutím môžete finančne pomôcť mnohým dobrým dielam.

O vaše dve percentá sa uchádza aj Charita - dom sv. Vincenta, nezisková organizácia, ponúkajúca služby v sociálnej oblasti v našej farnosti. Je nástupníkom organizácií, ktoré poskytujú sociálne služby v meste Prievidza od 90-tych rokov. V súčasnosti poskytuje služby viac ako 120 bezdomovcom a ľuďom v núdzi, ktorí sú nielen z Prievidze, ale aj z okolitých miest. Poskytuje službu nízkoprahovej nocľahárne, vydáva stravy pre ľudí bez domova i iných núdznych, vydáva oblečenie a poskytuje možnosti na osobnú hygienu. V októbri v roku 2012 sa organizácia presťahovala do nových priestorov na Košovskej ceste, ktoré

jej prenajalo mesto Prievidza na 30 rokov, vďaka čomu poskytuje ešte kvalitnejšie sociálne služby.

Bližšie informácie o postupe pri poukazovaní tzv. dvoch percent nájdete na www.farapd.sk.

Obchodné meno (Názov):

Charita - dom sv. Vincenta, n.o.

Právna forma: **nezisková organizácia**

IČO/SID: **45735301**

Sídlo: **Košovská cesta 19
97101 Prievidza**

Dar nádeje

Ako prežiť, precítiť pôstne obdobie čo najkvalitnejšie? Ako prejsť štyridsaťdňovú púť/šť a nájsť na jej konci oázu - odpustenie?

Čím menej slov vyslovíme, tým väčšia je šanca dotknúť sa hlbiny v sebe. Posvätné Ticho nie je hluchota. Môže byť tichým našľapovaním po špičkách srdca na ceste viery. Jeho nečujné kroky sú zárukou, že začneme citlivejšie vnímať, zreteľnejšie počuť, jasnejšie vidieť. Posvätné Ticho pôstu sa môže zmeniť na krásnu chvíľu, v ktorej sa rodí odveká ľudská túžba. Túžba po Bohu, túžba po blízkosti iného človeka. V takomto Tichu máme šancu na chvíľu poodhaliť Tajomstvo Dobrotivého. Máme šancu definatívne porozumieť svojmu bytiu. Spočínúť v bázni a zastaviť sa pred tajomstvom Smrti, zmyslom Života. Pôstne obdobie je **DAR NÁDEJE**.

Nie je to iba úzkosť ľudského ducha, smutné tápanie so zachmúreným výrazom na tvári.

Je to Dar veľavravného ticha, kde na jeho „konci“ objavíme Nový začiatok - Nového Života.

-Veronika Hoffmannová-

Foto: Peter Melicherčík

Úspechy v okresnom kole biologickej olympiády

4. februára 2015 sa v priestoroch ZŠ Dobšinského uskutočnilo okresné kolo biologickej olympiády kategória C. Našu školu reprezentovali 3 dievčatá z tercie a kvarty - Agáta Čurná a Bibiána Tinková v teoreticko-praktickej časti a Dagmar Budd v projektovej časti.

Dagmar a Bibiána obsadili pekné 3. miesto, Agátka bola úspešnou riešiteľkou okresného kola.

Deň otvorených dverí na gymnáziu

Záujemcovia o štúdium mali 27. februára 2015 jedinečnú príležitosť prezrieť si priestory našej školy: triedy, chemické laboratórium či telocvičňu. Mnohí boli zvedaví i na prehliadku kostola a krypty.

Pripravený program bol veľmi pútavý - interaktívne ukážky vyučovania, fyzikálne, biologické i chemické pokusy, prezentácia projektu Comenius s možnosťou zatancovať si maďarský tanec i scénka, ktorú naši žiaci predviedli vo všetkých jazykoch vyučovaných v škole. Záverečnou bodkou bolo stretnutie so študentmi v multimediálnej učebni, kde na návštevníkov čakalo malé občerstvenie.

Veríme, že naši hostia sa dozvedeli niečo nové, prežili príjemný deň a s viacerými sa stretneme v septembri ako s novými gymnazistami.

Úspechy v recitačných súťažiach

Recitátori z nášho gymnázia sa opäť zapojili do súťaže Hviezdoslavov Kubín. Obvodné kolo prebiehalo 10. a 11. marca 2015. Terezka Kovalíčková zo sekundy si priniesla čestné uznanie odbornej poroty za výborne dramaticky stvárnený text. Veronika Furjelová z prímky získala za svoj pekný a originálny prednes vynikajúce 3. miesto.

Martinka Krahulcová, žiačka 3.B triedy základnej školy, zas získala v okresnom kole recitačnej súťaže Šaliarsky Matko pekné tretie miesto. Srdečne blahozeláme!

Dekanátni víťazi biblickej olympiády

V dňoch 12.-13. marca 2015 sa uskutočnilo dekanátne kolo Biblickej olympiády. Naše tri družstvá zložené zo študentov kvarty, 9.A a kvinty obsadili v početnej konkurencii výborné 1. a dve 2. miesta.

Víťazné družstvo kvarty v zložení Július Palaj, Martin Nemček a Margaréta Gúčiková súťažilo v kategórii základných škôl a postúpilo na diecézne kolo do Badína, ktoré sa uskutoční 16. 4. 2015.

Slovami Jula Palaja: „Na biblickej olympiáde bolo super. Osobne som si myslel, že skončíme prinajlepšom tretí, prekvapilo ma naše prvé miesto. Po celý čas to bolo vyrovnané a otázky boli veľmi náročné. O to viac sa teším z víťazstva.“

Pripravila: Zuzana Škrinárová

Foto: www.piaristi-pd.eu

Spoločenstvo Piar si vybudovalo vlastné hudobné nahrávacie štúdio s názvom PiarPro. Plánuje v ňom nahrávať výstupy sólo spevákov i kapiel, ale aj produkovať hudobné prvky do videí a na kultúrne podujatia. TK KBS o tom informoval jeden z vedúcich Spoločenstva Andrej Kmotorka.

„Rozhodli sme sa vstúpiť do projektu nahrávacieho štúdia, pretože chceme ísť profesionálnou cestou, dať väčší priestor hudobníkom z nášho spoločenstva, ale taktiež komerčne ponúkať naše služby ľuďom z regiónu,“ hovorí vedúci realizácie projektu Ján Grešner.

Tento rok sa v Spoločenstve Piar nesie v znamení evanjelizácie. Preto i aktivity nahrávacieho štúdia nesmerujú iba do kresťanských komunít, ale do celého regiónu. Aj spolupráca s hudobníkmi a kapelami, ktoré nahrávajú gospel alebo iný kresťanský štýl, môže byť zaujímavá, pretože tu popri práci vznikne aj priestor na osobné svedectvo života vo vzťahu s Bohom.

Z činnosti štúdia sa teší i páter Juraj Ďurnek, vedúci Spoločenstva Piar: „Víziou Spoločenstva Piar je privádzať mladých ľudí k Ježišovi a obnoviť naše mestá. Okrem evanjelizácií, ktoré organizujeme, hľadáme aj iné spôsoby, ako ovplyvniť kultúru našich miest, médiá, politiku a taktiež umenie. Vlastné nahrávacie štúdio je jedným z nich.“

Spoločenstvo Piar pôsobí v meste Prievidza a je súčasťou Združenia kresťanských spoločenstiev mládeže. Dnes má viac ako 150 členov. Okrem Prievidze pôsobia menšie skupinky Spoločenstva Piar aj v Bratislave, Banskej Bystrici, Brne, Prahe a Nitre. Nahrávacie štúdio má vlastnú webovú stránku www.piarpro.sk.

- ph -

Foto: Mária Melicherčíková

Pod'akovanie

V mene všetkých veriacich by som sa rada pod'akovala pátrovi Jurajovi Ďurnekovi SchP, rektorovi kostola piaristov, za ústretovosť pri zabezpečení zábradlia (madla) pri hlavnom vchode kostola. Svojou ochotou tak vyšiel v ústrety nielen starším občanom mesta, ale aj tým, ktorí sú zdravotne postihnutí. Nech mu Pán žehná a odmení mu jeho láskavosť. Nech mu udelí veľa milostí, aby svojím srdečným prístupom mohol ľuďom i naďalej pomáhať.

- Anna Valčíková -

Už ani neviem, koľkým deťom som krstnou mamou

„Dar života, hoci je poznačený námahou a bolesťou, je priveľmi krásny a cenný, než aby sme z neho mohli byť unavení ...“

Eva Humajová (rodená Petrášová) sa narodila 30. marca 1962 v Bojniciach. Absolvovala Strednú zdravotnícku školu v Martine a neskôr v roku 2013 ukončila pomaturitné štúdium intenzívnej ošetrovateľskej starostlivosti v neonatológii na Slovenskej zdravotníckej univerzite v Bratislave.

Už keď chodila na prax ako študentka, túžila pracovať na novorodenec-kom oddelení. Po skončení školy v roku 1981 však nastúpila do bojnickej nemocnice na detské oddelenie. Tam si odsľúžila krásnych, ale aj namáhavých dvadsať rokov. Veľa sa za tie roky naučila. Potom prešla na vytúžené novorodenecské oddelenie.

V roku 1984 sa vydala za Jozefa Humaja a Boh im požehnal tri deti - Petru, Martina a Martinku. Ako deti rástli, objavovala v nich spolu s manželom stále väčšiu radosť a šťastie. Pri svojom zamestnaní má veľkú oporu v rodine.

*** Evka, čo ťa po ukončení štúdia najviac zaujalo na práci s deťmi na oddelení?**

Po odbornej stránke som zistila, že škola je niečo iné ako práca so živým dieťaťom. V škole som mala rada psychológiu, a tak aj potom v praxi som rada pozorovala správanie detí, reakcie na nové prostredie. Dieťa zvyčajne plakalo, lebo išlo preč z náručia mamy či otca. Keď od nás odchádzalo zdravé, plakalo tiež, držalo sa ma okolo krku a nechcelo ísť za mamou.

Keď som krmila jedno dieťa, ostatné pozerali, nastala komunikácia očami, úsmevom, gestikuláciou, prihováraním sa. Deti sa v každej chvíli dožadovali pozornosti a lásky.

*** Ako si vedela utíšiť dieťa, ktoré plakalo?**

Prijať dieťa do náručia a utíšiť ho je proces, ktorý sa nedá naučiť, je to v človeku.

Niekedy nezaberie ani hračka. Záleží aj na tom, z akého prostredia dieťa prichádza a ako je choré.

*** Je dôležitá spolupráca sestry a lekára?**

Od začiatku som mala a doteraz mám úctu a rešpekt k lekárom.

*** Od začiatku tvojej služby v nemocnici si absolvovala množstvo nočných služieb pri chorých. Ako si to zvládala?**

Počas nočných služieb nás slúžilo viac. Popri dozore nad chorými deťmi sa pripravovala i dokumentácia, deti sa krmili. Prijímali sa na oddelenie aj v noci, v ktorúkoľvek hodinu.

Práca v noci je náročná, najmä keď v nasledujúci deň máte normálne fungovať. Možno takým malým potešením po nočnej službe sú pre mňa rána, keď sa všetci ponáhľajú do práce a ja idem domov.

*** Boli chvíle, kedy si prosila Pána Boha modlitbou o pomoc pri ťažko chorom dieťati?**

Veru boli. Modlitby sú potrebné vždy a všade - či už za dieťa, za kolegyňu, alebo za rodinného prísluš-

níka. Rada sa modlím najmä novému odovzdanosti.

*** Utkvel ti v srdci nejaký prípad s pacientom?**

Bol to napríklad Lukáško, ktorému ako trojročnému diagnostikovali ťažké ojedinelé ochorenie. Keď ho priviezli k nám na oddelenie, mal už asi osem rokov, nechodil a nerozprával. Uvažovali sme o tom, či vôbec vníma. Raz ma starí rodičia oslovili, že je práve obdobie, kedy by mal ísť na prvé sv. prijímanie a či sa to nedá nejako zariadiť.

V tom čase kaplnka v nemocnici nebola. Slúženie sv. omši v nemocnici zabezpečoval páter Pavol Kollár. V deň, keď ma oslovili Lukáškovi starí rodičia, mal práve sv. omšu piarista páter Alojz Orlický. Ochotne prišiel ihneď po sv. omši a začal hovoriť: „Milý Lukáš, zišli sme sa tu...“ V tej chvíli Lukáškovi vyhrkli slzy - a nám všetkým prítomným na izbe tak isto. Bolo nám jasné, že predsa len vníma.

Modlili sme sa pri ňom - a nedá sa opísať ten pocit, ktorý sme všetci prežívali spoločne s ním. Keďže nemohol prehľtať, prijal Pána Ježiša duchovne.

Bolo toho veľa, čo zostáva v človeku, niečo smutné, niečo zas veselšie. Neraz sme dostali od detí, keď sa načiahli z postielky, aj po čepci, len sa nám tak zaískrilo v očiach. Aj po rokoch na to s kolegynami s úsmevom spomínáme.

*** Čo je najdôležitejšie na práci sestry?**

Láska, trpezlivosť, komunikácia, zachovať si pokoj a rozvahu v každej situácii - tomu sa stále treba učiť.

*** Po dvadsiatich rokoch ti Pán splnil želanie a nastúpila si na novorodenecké oddelenie. Čo všetko ťa čakalo v novom prostredí?**

Vedela som, že to nebude ľahké. Musela som sa mnohému priučiť: asistencii pri napichovaní infúzií u novorodenca, podávaní liekov do žily, riedeniu liekov (dospelému sa

podávajú iné dávky ako novorodencomi), vnímavosti, rozvážnosti. Na novorodeneckom oddelení prichádza k situáciám, kedy je človek odkázaný sám na seba, lekára a na Božiu pomoc. Viac som si začala ctíť pátra Pia, ktorému je zasvätená nemocničná kaplnka a sv. Gerarda, okrem iného aj patróna rodiacich žien. O ich príhovor už prosíme viaceré. Spomením aspoň časť svojej práce. Pracujem na oddelení, zazvoní telefón a oznámia: „K pôrodu!“ Všetko musím nechať tak a ísť. Už cestou na sálu prosím Pána Boha o pomoc. Musím zistiť, či je pôrod v termíne, či odtiekla plodová voda a kedy, ako bola sfarbená, či matka prekonala, alebo má nejakú infekciu, či už bola preliečená, alebo dostala prvú dávku antibiotík až v nemocnici, presne o ktorej hodine. Treba pripraviť vankúšik, číselko, pozapínať vyhrievanie (aj keď je vonku 34 °C), skontrolovať prívod kyslíka, vzduchu, funkčnosť odsávačky. Potom si natiahnuť sterilné rukavice a vziať sterilnú plienku.

* Čo je potrebné ako prvé, keď sa dieťa narodí?

Pozriem sa na hodiny, zapíšem čas a zároveň sledujem správanie dieťaťa. Pôrodník prestrihne pupočnú šnúru. Keď dieťa kričí, je dobre a všetci sme spokojní. Dieťa sa uloží na bruško matky a prikryje sa plienkou, prípadne paplónikom. Potom sa dieťa očistí, označí (používame značenie trojmo), podá sa mu do svalu vitamín K, skontroluje sa priechodnosť konečníka, odváži sa, odmeria sa dĺžka dieťaťa, zmeria sa mu obvod hlavy, hrudníka, v pupočnej šnúre sa skontrolujú cievy (musia byť tri), vydezinfikujú sa očka. Dieťa sa oblečie do vyhriatych vecičiek a zabalí do perinky. Dáme ho ockovi do náručia a ideme spolu

znovu za mamičkou, priložíme ho ku kojeniu. Takto to asi vyzerá, keď je všetko fyziologické - normálne.

Keď sa situácia komplikuje (čo častokrát nikto ani len netuší a zrazu je to tu), tak starostlivosť o bábätko je iná. Vzácná je každá sekunda a najmä vtedy je dôležitá rozvaha a pokoj. Dieťaťko sa resuscituje, odsáva, predýchava kyslíkom, sleduje sa každá jeho reakcia - v ktorej minúte začalo dýchať, aká je akcia srdca, aké má napätie svalstva... Pri ťažkých resuscitáciách sa robí aj masáž srdca, dieťa sa intubuje, podávajú sa lieky do žily alebo endotracheálnej kanyly. Pravidelne musíme absolvovať kurz resuscitácie, ktorý sa skladá z teoretickej a praktickej časti.

Keď je situácia vážna, dieťaťko pokrstím. Za tie roky už ani neviem, koľkým som krstná mama ☺.

* Kedy sa používa cisársky rez?

Cisárske rezy sa buď plánujú, alebo sú urgentné, neplánované. Vtedy je dieťa na svete približne o päť minút od skomplikovania situácie. Je to veľmi dramatické - privolávame lekára anesteziológa, ktorý podá narkózu, inštrumentárky, ktoré asistujú pri CR a nakoniec je tam novorodenecká sestra, ktorej podajú dieťa.

*** Ako vyzerajú pre matku nasledujúce dni?**

Toto všetko, čo sme doteraz povedali, je ešte len začiatok - možno hodi na života. Potom pokračujeme ďalej. Dietťaťu sa počas pobytu v nemocnici robia tzv. skríningové vyšetrenia, aby sa čo najskôr zistilo nejaké vrodené ochorenie a mohlo sa čo najskôr predchádzať jeho následkom.

Matka je u nás hospitalizovaná päť dní. Učí sa koiť, prebaľovať, kúpať dieťaťko, prípadne odsávať materské mlieko. Mamy učíme hlavne trpezlivosti, lebo všetko má svoj čas a vývoj. Nemôžeme očakávať, že dieťaťko sa hneď na druhý deň po pôrode bude správať ako na piaty deň. Je to aj pre nás, personál, mravenčia práca. Neustále vysvetľujeme a pomáhame mamičkám.

Veľmi sa tešíme, keď mamičky odchádzajú s dieťaťkom spokojné a povedia nám, že ešte prídu ☺. Vtedy ďakujeme Pánu Bohu a uvedomujeme si, že naša práca nebola zbytočná.

Za vzácny rozhovor s láskou ďakuje Anka Gálová Vavrová

„Veľmi stráž svoje srdce, lebo z neho (vyvieraajú) žriedla života.“
(Prísľ 4, 23)

Majster môj

(Text piesne - na želanie čitateľov)

1. On šiel v pálave dňa a po prašných cestách,
všade učil milovať a odpúšťať.
S mýtnikmi jedával, urážky vedel zniesť
a skláňal sa nad tými, ktorí plačú.
 2. On prijal vdovín groš, slzy Magdalény,
poznal, čo je milovať a odpúšťať.
Nikodémovi On v noci bol povedal,
že pravdu treba hľadať, po nej túžiť.
 3. Ideme v pále dňa a po prašných cestách,
On nás učí milovať a odpúšťať,
sahnúť si s hriešnikmi, zabudnúť na rany
a skláňať sa nad tými, ktorí plačú.
- R: Majster môj, predomnou cesta,
ktorou kráčať musím ako Ty.
Majster môj, vŕok sú ľudia,
ktorých mám milovať ako Ty.
Majster môj, ťažko je cudziu ťarchu
vziať na seba ako Ty.
Majster môj, dokážem všetko,
kým prebývať budeš so mnou Ty.

Prevzaté z webovej stránky

<http://www.iskra.sk/duurko/texty/spevník>

Dokonalosť Bytia

Nedávno ma oslovila nasledujúca veta:
Boh nie je odpoveď - JE OTÁZKA!
Na prvý pohľad by sa zdalo, že je to opačne...

Po hlbšej úvahe som sa s týmto tak jednoduchým, výstižným a jasným konštatovaním stotožnila:

Odpoveď je Kristus, ktorý zosobňuje každého jedného človeka.

Otázka a Odpoveď!

Boh a Človek!

*Spolu vytvárajú Jednotu
v plnosti - DOKONALOSŤ BYTIA.*

-Veronika Hoffmannová-

Nádej je darom od Boha

Nádej vraj umiera posledná. Toto slovenské úslovie hovorí o tom, že čnosť nádeje pretrvá i tie najťažšie situácie života a pomáha človeku aj vtedy, keď sa už minuli všetky ostatné možnosti.

Toto konštatovanie napovedá, že nádej vôbec nie je len ľudského pôvodu. Práve preto, že sa dotýka otázok, ktoré presahujú bežnú ľudskú skúsenosť, má svoj pôvod niekde mimo človeka.

Božská čnosť

Nádej zaradujeme medzi božské, čiže teologálne čnosti. Spolu s vierou a láskou teda pochádzajú od Boha a sú jeho darom. Človek pri prežívaní života síce je na nádej odkázaný, avšak môže s ňou rátať iba vtedy, ak ju dostane od Boha ako dar. Katechizmus Katolíckej cirkvi o čnosti nádeje hovorí, že ňou „túžime po nebeskom kráľovstve a po večnom živote ako po svojom šťastí, pričom vkladáme svoju dôveru do Kristových prisľúbení a nespoliehame sa na svoje sily, ale na pomoc milosti Ducha Svätého.“ (bod 1817). Nádej takto nie je len o prekonávaní terajších ťažkostí, ale najmä o tom, že v dočasných súženiach hľadáme v ústrety večnému šťastiu vo svetle toho, čo nám prisľúbil Boh a čo pre nás pripravil.

Nádej mesiášskych očakávaní

Boh človeku od jeho stvorenia prisľúbil blaženosť. Ľudia žili v raji a nepotrebovali osobitné milosti na to, aby dosiahli trvalé šťastie, pretože ho zažívali. Tým, že sme zhrešili a že na nás dopadli dôsledky hriechu, stalo sa súčasťou života človeka aj zlo - fyzické i morálne -

a takto aj túžba z tohto zla sa vymaniť. Napriek tomu, že zlo a nepohoda po hriechu ostali typickou súčasťou životnej situácie ľudí, Boh reagoval hneď a sľúbil človeku vykupiteľa, toho, kto mu toto stratené šťastie umožní reálne dosiahnuť. Celé dejiny spásy až po príchod tohto Vykupiteľa sú príbehom o tom, ako ľudstvo dozrievalo na to, aby bolo schopné prijať splnenie tejto mesiášskej nádeje. Boh si totiž ľudí vychovával. Cez nádej Abraháma, ktorý „v nádeji proti nádeji uveril“, až po Mesiáša, Krista, ktorý bol samotným splnením nádeje a Božím prisľúbením.

Nádej veľkonočného rána

Vyvolený národ vybadal, že príde Mesiáš a očakával ho. Boh však človeka prekvapil. Poslal mu nielen očakávaného mesiáša, ale dokonca svojho Syna. Ba viac, Boh prekvapil aj spôsobom, ktorým sa splnenie nádeje na vymazanie hriechu uskutočnilo. Boží Syn, ten očakávaný Kristus, nielen že prišiel. On za človeka položil svoj život. Jeho smrťou dostala nádej v opätovné získanie šťastia úplne nový rozmer a zmysel. Boh však nemohol len prísť a zomrieť za človeka, to by bolo málo. Boh nemôže len umrieť. On zomrel i vstal z mŕtvych, tak nielen povedal nie smrti, ale aj áno životu. Vo svetle nádeje veľkonočného rána sa možno oprieť o nádej v ktorejkoľvek a akokoľvek ťažkej situácii.

Foto: Mária Melicherčíková

Kristus - nádej v smrti

Kristus dal svojim zmŕtvychvstaním nový zmysel smrti. Smrť je síce dôsledkom hriechu, pretože však Kristus vzal na seba všetky hriechy a „pribil ich na kríž“, hriech už nie je problémom a smrť už nad človekom nemá moc. Na jednej strane niet toho, kto by sa nemohol podrobiť údelu smrti, a to vrátane Krista, ktorý ako Boh vzal na seba ľudskú prirodzenosť so všetkým, čo k nej patrí, smrť nevynímajúc, na strane druhej vďaka Kristovi, ktorý premohol smrť, nikto už nemusí umrieť naveky. Nádherne sa o tom vyjadruje jedna omšová pieseň vďaka, ktorá hovorí: „Veď tým, čo veria

v teba, Bože, život sa neodníma, iba mení, a keď skončíme svoj život v pozemskom tele, máme pripravený večný prýbytok v nebesiach“. (prefácia Spoločná IV)

Teológiu tajomstva smrti v svetle Kristovho víťazstva rozvinul svätý apoštol Pavol: „Nechceme, bratia, aby ste nevedeli, ako je to so zosnulými, aby ste sa nezarmucovali ako ostatní, čo nemajú nádej. Lebo ak veríme, že Ježiš zomrel a vstal z mŕtvych, tak Boh aj tých, čo zosnuli, skrze Ježiša privedie s ním.“ (1 Sol 4, 13-14)

Kresťanstvo však ide ďalej ako len po šťastie vo večnosti. Naše náboženstvo je typické ako nádejou vo večný život, tak nádejou, že napokon budeme vzkriesení aj s naším telom. Takto dosiahne túžba po šťastí dokonalosť a každé naše snaženie absolútny zmysel.

Nádej v bežnom živote

Nádej nie je nevyhnutná len pri pohľade na existenciálne situácie života. Aj drobné chvíle potrebujú čnosť nádeje. Splnenie mesiášskej nádeje i nádeje veľkonočnej nám dáva záruku, že aj bežné námahy či utrpenia majú svoj zmysel a napokon naplnenie v Bohu. Pretože nádej úzko súvisí s dôverou, nádeji sa učíme tým, že sa usilujeme stále viac dôverovať Bohu. Ak sa však učíme dôverovať Bohu, musíme mať na pamäti, že najprv on dôveruje nám. Takto sa oveľa ľahšie prijíma to, že na trvalé šťastie nás Boh pripravuje aj cez rozličné skúšky.

- Dušan Rončák -

„Nádej nezahanbuje, lebo Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali.“ (Rim 5, 5)

V nádeji sme spasení Spe salvi

Ruku na srdce - ako často a radi čítame pápežské dokumenty? Ak patríte k tým, čo by sa pri takej otázke rozhovorili nadšením, gratulujem. Väčšina z nás by sa ale začala skôr zahanbene vykrúcať.

Nestrácajme však nádej a prijímame pozvanie na výpravu za vzácnymi perlamami ukrytými v náročnej, ale zároveň myšlienkovito krásnej encyklike emeritného Svätého Otca Benedikta XVI. o kresťanskej nádeji. Pretože spe salvi facti sumus - v nádeji sme spasení.

Chceme žiť večne?

Deti spolu s krstom prijímajú i vieru vo večný život. Tu sa však rodí otázka: Chceme naozaj žiť večne? Dnes možno mnohí odmietajú vieru jednoducho preto, lebo večný život u nich nepatrí medzi veci, po ktorých by túžili. V skutočnosti sa im pokračovať v živote naveky zdá byť skôr odsúdením ako darom.

Na jednej strane nechceme zomrieť, najmä ten, kto nás miluje, nechce, aby sme zomreli. Iste, smrť treba oddialiť, nakoľko je to len možné. Na druhej strane však netúžime ani pokračovať v živote donekonečna. Musí to byť nudné, ba časom dokonca neznesiteľné.

Čo teda naozaj chceme? Sv. Augustín svojho času napísal: „V podstate chceme jedinou vec - blažený život, jednoducho šťastie. Nekráčame k ničomu inému.“

Môžeme sa len pokúšať zakúsiť predchut

toho, že večnosť nie je nekonečným striedaním sa dní v kalendári, ale niečo ako okamih plného uspokojenia, v ktorom nás objíma plnosť bytia a aj my ju objímame. Znamená to ponoriť sa do oceánu nekonečnej lásky, v ktorom čas - chápaný ako „predtým a potom“ - už viac neexistuje. (porov. bod 10-11).

Aké máme nádeje?

Človek má v rozličných obdobiach svojho života rôzne nádeje. V mladosti to môže byť nádej na veľkú lásku, na isté miesto v zamestnaní či úspech. Keď sa však tieto nádeje stanú skutočnosťou, zrazu jasne vidieť, že to nebolo všetko. Potrebujeme nádej, ktorá ide ponad všetko a touto nádejou môže byť jedine Boh, ktorý nám môže darovať to, čo sami nemôžeme dosiahnuť.

Boh je základom nádeje - nie hocikaký boh, ale Boh, ktorý má ľudskú tvár a ktorý nás miloval až do krajnosti: každého jednotlivca i ľudstvo ako celok. Jeho kráľovstvo nie je imaginárnym druhým svetom umiestneným kdesi v budúcnosti, ktorá nikdy neprichádza. Je prítomné tam, kde je Boh milovaný a kde nás zasahuje jeho láska. (30-31)

Čo nás učí nádeji?

Základnou vecou, ktorá nás učí nádeji, je modlitba. I keď nás už nikto nepočúva, Boh nás počúva. Modliaci sa človek nikdy nie je úplne sám. (32)

Sv. Augustín modlitbu definuje ako cvičenie túžby. Človek bol stvorený pre samého Boha, aby bol ním naplnený. No jeho srdce je príružke, musí sa rozšíriť. „Tým,

že Boh vzd'aluje svoj dar, rozširuje našu túžbu. Túžbou rozširuje vnútro a robí ho schopnejším prijať jeho samého. Predstav si, že Boh t'a chce naplniť medom (symbol Božej nežnosti a jeho dobroty). Ak si však plný octu, kam dá med?“ Ná-doba, teda srdce, sa musí najskôr zväčšiť a potom vyprázdniť od octu a jeho príchute.

Modliť sa neznamená vystúpiť z diania a utiahnuť sa do súkromného kútika vlastného šťastia. Správny spôsob modlitby je procesom vnútorného očisťovania, ktorý nás robí otvorenými pre Boha, a tým aj pre druhých. V modlitbe sa človek musí naučiť, o čo môže skutočne Boha prosiť - čo je hodné Boha. Musí sa naučiť, že sa nemôže modliť proti druhému, že si nemôže žiadať povrchné a pohodlné veci, po ktorých práve túži. To je malá a pomýlená nádej, ktorá ho odvádza ďaleko od Boha. Človek musí očisťovať svoje túžby a oslobodiť sa od skrytých lží, ktorými klame sám seba. (33)

Máme odvahu byť svedkami?

Boh nemôže trpieť, ale môže „spolu trpieť“. Boh sa stal človekom, aby mohol s nami spolieť. Iste, v našich rozmanitých utrpeniach a skúškach potrebujeme vždy aj naše ľudské nádeje, láskavé návštevy, uzdravenie rán, kladné vyriešenie problémov... Avšak v náo-azaj ťažkých skúškach, v ktorých musíme sami urobiť definitívne rozhodnutie, postaviť pravdu pred blahobyt, kariéru či majetok, sa stáva nevyhnutnou pravá, veľká nádej.

Aj preto potrebujeme svedkov, mučeníkov, ktorí sa plne darovali - aby sme aj v malých každodenných alternatívach dávali prednosť dobru pred pohodlím a boli si vedomí, že práve tým žijeme opravdivý život. Svätí mohli prejsť svoju cestu tak, ako ju prešiel pred nami Kristus, pretože boli naplnení veľkou nádejou. (39)

Nádej pre druhých?

Naše životy sú medzi sebou v hlbokom spoločenstve a jeden s druhým spojené. Nikto nežije sám. Nikto nehreší sám. Nikto nie je spasený sám. Do nášho života neustále vstupuje život tých druhých, v dobrom i v zlom. Preto náš príhovor za druhého nie je ničím vonkajším a cudzím, a to ani po smrti. Moje poďakovanie alebo modlitba za niekoho môže znamenať malú etapu jeho očistenia. V spoločenstve duší je čisto pozemský čas prekonaný. Nikdy nie je príliš neskoro na dotyk srdca blížneho, ani to nikdy nie je zbytočné.

Ako kresťania by sme sa nemali pýtať len na to, ako sa môžem ja sám spasiť. Čo môžeme spraviť, aby i druhí boli spasení a aby aj im vyšla hviezda nádeje? Potom budeme môcť urobiť maximum aj pre svoju osobnú spásu. (48)

Zdravas, „hviezda morská“.

V hymne z 8. - 9. storočia pozdravuje Cirkev Máriu, Božiu Matku, ako „hviezdu morskú“. Ave maris stella. Život je ako cesta na búrlivom mori dejín; cesta, pri ktorej sledujeme hviezdy, ktoré nám ukazujú smer. Kto z ľudí by mohol byť pre nás väčším svetlom nádeje než Mária, ktorá svojím „áno“ otvorila samotnému Bohu bránu nášho sveta? Práve v nej máme nádej, že nás raz privedie ku Kristovi. (49)

Spracovala: Zuzana Škrinárová

Foto: Mária Melicherčíková

Keby ju nemali, neboli by

Ďalší z tých - pre mňa krásnych - studených dní, kedy máte pocit, že slnko je na oblohe preto, aby sa usmievalo. S každým studeným nádychom si uvedomíte hodnotu okamihu...

Obaja títo ľudia majú v sebe nádej. Keby ju nemali, neboli by. Každý z nich verí, že príde deň, kedy sa už viac nebudú trápiť nad prítomnosťou a stane sa pre nich darom. Ak je človek veriaci, o to ľahšie znáša životné skúšky a ťažké okamihy, pretože Boh je pre neho usmiatym slnkom a hodnotou okamihu.

Prechádzam cintorínom a rozmyšľam nad osudmi tých, ktorí sú tu pochovaní. Akási postava kráča smerom ku mne. Je to muž, ale... Nie je to jeden z tých, ktorí trávia večery po práci so svojou rodinou a zaspávajú v teple svojej postele. Nie je to jeden z tých, ktorí sa nemusia báť zajtrajška.

Pomaly prechádza cintorínom so sklonenou hlavou. Keby ju v tej chvíli, ako sme sa míňali na chodníku, zodvihol, uvidel by v mojich očiach ľútosť a súcit. Ale čo by som ja videla v tých jeho? Pevne verím, že nádej zmiešanú v presnom pomere spolu s chuťou a vôľou žiť. Odhodlanie. A napriek všetkým bolestiam - aj lásku.

Nedávno letel internetom článok, v ktorom bolo písané o štyridsaťročnej žene, vážiacej iba 27 kilogramov. Zo začiatku normálne dievča prepadlo anorexií. (Mnohí ľudia jej v komentároch venovali niekoľko odsudzujúcich, ba priam urážlivých názorov.) Je sama a nemá pri sebe človeka, o ktorého by sa mohla oprieť. Napriek tomu verí, že jedného dňa svoj boj vyhrá a opäť bude normálne žiť.

Nie naša „nezávislosť“ na nikom“ z nás robí silných ľudí - ale nádej, ktorú prežívame v Bohu.

„Kristus priniesol novú radosť. Radosť, ktorá nachádza v kríži svoj zdroj a nádej, že neskončí ani smrťou, že bude večná.“ (Raniero Cantalamessa)

-ie-

Foto: Mária Melicherčíková

„Kristus priniesol novú radosť. Radosť, ktorá nachádza v kríži svoj zdroj a ádej, že neskončí ani smrťou, že bude večná.“ (Raniero Cantalamessa)

Už vyše roka sa ako katechumeni pravidelne stretávame na ponaučeníach. Naše spoločné stretnutia sú pre mňa chvíľou, na ktorú sa teším a ktorú vnútorne intenzívne prežívam. Myslím si, že pre človeka nie je nič prirodzenejšie, ako deliť sa o svoje pocity a zážitky s inými ľuďmi.

Počas našich spoločných večerov tomu nie je inak. Otvorením samého seba, pozornosťou a trpezlivosťou, dostávame odpovede, aby sme sa stali zrelšími, užitočnejšími a v mojom prípade aj duchovne „precitli“.

Na jednom z posledných stretnutí sme od pána dekana dostali za úlohu individuálne vypracovať pár otázok: prečo sme sa rozhodli požiadať o sviatosť, aké sviatosť žiadame, čo od nich očakávame a ako nás obohacil katechizmus.

Nie je pre mňa jednoduché odpovedať na niektoré z daných otázok jednou či pár vetami, lebo sama som človekom, ktorý hľadal a stále ešte hľadá odpovede na mnohé otázky. Možno budem na vás pôsobiť ako človek, ktorý nevie, čo od života na zemi chce a kam patrí. Ja sa však iba obávam, či správne pomenujem a pochopím to, čo cítim. Či slová dostatočne vyjadria moje nadšenie a či ich hĺbka, naopak, nebude v budúcnosti na ľudí, ktorým náboženská otázka nie je vlastná, pôsobiť minimálne čudne.

Niekedy mám pocit, akoby ľudia nevideli, nepočuli, jednoducho akoby strácali svoje zmysly. Len ťažko rozpoznávajú lásku, nech sa im prihovára v akejkoľvek podobe. Ja ju vnímam a cítim počas celého svojho života. Jej stála prítomnosť a sled životných udalostí ma stále častejšie privádzali k otázke prítomnosti Boha a viery.

Z hĺbky čistoty svojho srdca si vážim a ľúbim mojich rodičov. Ďakujem im za lásku, s akou ma vychovali. Ďakujem i za súrodencov a priateľov, bez

Foto: Mária Melicherčíková

ktorých by ťažké chvíle boli ešte ťažšími. Prostredníctvom toho všetkého však cítim, že je tu ešte niekto, komu patrí moje srdce a láska. Boh. Preto som sa aj sama, z vlastnej vôle, rozhodla požiadať o sviatosť krsťu, birmovania a Eucharistie.

Čo od nich očakávam? Možno by som túto otázku položila inak. Čo dokážeš ty sám, človeče, dať či poskytnúť za nekonečnú lásku, domov a rodinu?

Katechizmus je knihou napísanou presne pre ľudí, ako som ja. Podľa mňa je cestou, na ktorej sa môžete v spoločnosti svojej vlastnej vôle bezpečne pohybovať a rozhodnúť, akým smerom sa vyberiete a kto vás bude na ceste sprevádzať.

Ale viete, ako to na svete často chodí. Môžeme mať poruke desiatky orientačných máp, na každom kilometri informačnú tabuľu, v aute zabudované to najmodernejšie GPS - a napriek tomu poblúdime...

Ja sama vôbec netuším, koľkokrát sa ešte stratím. Ale jedno viem už teraz. Boh nám vo svojej nekonečnej láske posielal záchranu. Vieru a človeka, ktorého my sami musíme v dave rozpoznať... Bohu vďaka.

- Ingrid Fuljerová -

S nádejou kráčal vpred

(Bl. Edmond Ignác Rice)

Hoci prežil v živote mnoho utrpenia, nikdy nestrácal nádej. I ona mu umožnila vytrvať vo viere, hľadať stále nové cesty a napokon nájsť tú svoju v založení novej školskej rehole.

Edmond Rice sa narodil 1. júna 1762 v Westcourte v Írsku ako štvrtý zo siedmich detí. Vzdelanie získaval najskôr doma, potom v dedinskej škole. Napokon sa presťahoval k svojmu strýkovi vo Waterforde, ktorému pomáhal riadiť podnik. Po smrti strýka v roku 1785 tento podnik zdedil.

Chvíľa šťastia a smrť

Ked' mal Edmond 25 rokov, oženil sa s Mary Elliottovou. Tá však po dvoch rokoch manželstva zomrela. Ešte na smrteľnej posteli porodila dcéru. Edmond sa tak vo veľmi mladom veku stal vdovcom - síce bohatým a dobre prosperujúcim, ale hľadajúcim nový zmysel života. So starostlivosťou o chorľavú dcérku mu pomáhali pestúnky.

Edmond sa veľa modlil a odpovede na svoje otázky hľadal vo Svätom písme. Postupne si začal všímať chudobných ľudí, ktorí trpeli omnoho viac ako on. V roku 1802 založil vo Waterforde provizórnu školu. No tamojšie deti bolo také ťažké zvládať, že mu všetci učitelia na túto prácu postupne rezignovali. Preto sa spojil s kresťanským obchodníkom pánom Quanom a začal sa venovať vzdelávaniu učiteľov, ktorí boli ochotní učiť deti zadarmo.

Školská rehoľa

V tom čase spoznal Edmond myšlienky matky Nano Naglovej, zakladateľky Kongregácie sestier Obetovania Pána, a inšpiroval sa nimi.

Predal svoj podnik, založil bezplatnú školu pre chudobných chlapcov a v roku 1808 spolu s niekoľkými svojimi priateľmi zložil rehoľné sľuby, čím vznikla Kongregácia bratov Obetovania Pána.

Po dvanástich rokoch reholu potvrdil pápež Pius VII.. V tom čase sa už spoločenstvo rehoľníkov viac inšpirovalo školskými bratmi založenými Jánom de la Salle a prijalo názov Kongregácia kresťanských bratov.

Edmond, rehoľným menom Ignác, vďaka svojim bohatým manažérskym a ekonomickým skúsenostiam, ale i vďaka dobrej znalosti ľudí, priviedol reholu k veľkému rozkvetu. Zakladal stále nové komunity nielen v Anglicku, ale i v Austrálii.

Ako 76-ročný vyčerpaný a chorľavý Edmond rezignoval z funkcie generálneho predstaveného. Posledné roky života prežil v modlitbách za svojich rehoľných bratov i za žiakov v školách. Zomrel 29. augusta 1844 vo Waterforde.

Pápež Ján Pavol II. blahorečil Ignáca 6. októbra 1996 v Ríme. Pri tejto príležitosti povedal: „Blahoslavený Edmond Ignác Rice je nádherným príkladom plnosti ľudského života, ktorý je možný, ak - ako píše svätý Pavol Filipanom - naplníme svoje myšlienky všetkým, „čo je pravdivé, čo je cudné, čo je spravodlivé, čo je mravne čisté...“ (Flp 4,8) Nachá-

dzame v ňom pravý vzor laického apoštola a horlivého rehoľníka.“

Pripravila: Petra Humajová

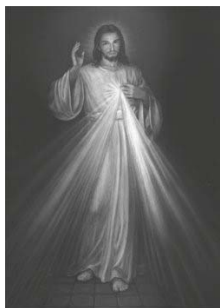
Zdroje:

Ž. Podlejski: Sol' zeme a svetlo sveta 4.; www.catholic.org/saints

Obrázok:

www.childrensrosary.blogspot.sk

Deviatnik a pobožnosti k Božiemu milosrdenstvu

Ružencové bratstvo sv. Bartolomeja Prievidza - mesto pozýva na **Deviatnik a pobožnosti k Božiemu milosrdenstvu**, ktorých sa môžete zúčastniť od Veľkého piatku 3. apríla 2015 do Nedele Božieho milosrdenstva 12. apríla 2015 vo Farskom kostole Sv. Bartolomeja v Prievidzi.

Bratia a sestry, príd'te si načerpať hojnosť milosti z prameňa Božieho milosrdenstva.

Ing. K. Pogorielov, horliteľ bratstva

DÁTUM	DEŇ	HODINA	ÚMYSEL MODLITIEB
3.4.	Veľký piatok	14:00	Za celé ľudstvo, zvlášť za všetkých hriešnikov
4.4.	Biela sobota	19:00	Za kňazov a všetky zasvätené duše
5.4.	Veľkonočná nedeľa	17:00	Za všetky zbožné a verné duše
6.4.	Veľkonočný pondelok	17:00	Za neveriacich a tých, čo Pána ešte nepoznajú
7.4.	Utorok	15:30	Za duše odlúčených bratov a sestry
8.4.	Streda	15:30	Za duše pokorné, tiché a duše malých detí
9.4.	Štvrtok	15:30	Za duše, ktoré zvlášť uctieajú a oslavujú BM
10.4.	Piatok	15:30	Za duše v očistci
11.4.	Sobota	16:00	Za ľahostajné duše
12.4.	Nedeľa Božieho milosrdenstva	14:30	Slávnostná pobožnosť k Božiemu milosrdenstvu

Farská kronika

od 24. februára 2015
do 26. marca 2015

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Ivana Hudecová
Adam Ranostaj
Tatiana Caroline Kmet'ková
Jakub František Foltín
Denisa Ďurčeková
Dávid Lastovka
Krištof Gabriel Ertel

**S kresťanskou nádejou na stretnu-
tie vo večnosti sme sa rozlúčili
so zosnulými:**

František Pešl, 80 r.
Peter Šabík, 75 r.
Tibor Keszler, 74 r.
Anna Polerecká, 75 r.
Ján Tines, 65 r.
Eva Elková, 53 r.
Helena Hrdá, 85 r.
Jozef Dovičák, 62 r.
Anna Melišková, 91 r.
Štefánia Bezáková, 92 r.
Tatiana Kucková, 58 r.
Mária Reisová, 101 r.
Olga Hatalová, 81 r.
Štefan Horniak, 80 r.
Anna Šovčíková, 88 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Zodpovedný redaktor:

Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Grafika:

Ing. Beáta Voskárová

Redaktori:

ThLic. V. Slovák, Mgr. D. Rončák,
M. Melicherčíková, A. Gálová,
Mgr. E. Blašková, Mgr. Z. Škrináro-
vá

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 € (12,05 Sk)

Fotografie:

Obálka - Ing. Silvia Kobelová

Tlač: PATRIA l., spol. s r. o.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciamy.

Kostol	Farský Kostol sv. Bartolomeja (Prievidza - mesto)	Kostol Nanebovzatia Panny Márie (mariánsky na cintoríne)	Kostol Najsvätejšej Trojice (kláštor piaris- tov)	Farský Kostol sv. Terézie z Lisieux, (Zapotôčky)
Zelený štvrtok 2.4.	16:30 svätá omša Pánovej večere Poklona do 21:00	24:00 Krížová cesta	18:30 svätá omša Pánovej večere	18:00 svätá omša Pánovej večere Poklona do 20:30
Veľký piatok 3.4.	8:00 Liturgia hodín 8:30 Krížová cesta 15:00 Obrady utrpenia a smrti Pána Po obradoch poklona pri Božom hrobe (celonočná ado- rácia)	15:00 Gréckoka- tolické obrady Veľkého piatku (veľká večiereň s uložením pláštenice do hrobu)	18:30 obrady utrpenia a smrti Pána	10:00 Krížová cesta 15:00 Obrady utrpenia a smrti Pána Poklona krížu do 20:30
Biela sobota 4.4.	8:00 Liturgia hodín (ranné chvály a posväť- né čítania) Celodenná poklo- na pri Božom hrobe do 16:30 (ukončená vešpe- rami) 19:30 Veľ'konoč- ná vigília	17:00 Gréckoka- tolické obrady (veľká večiereň s liturgiu sv. Bazila Veľkého)	7:30 Ranné chvály 18:30 Veľ'konoč- ná vigília	7:30 Ranné chvály Celodenná poklo- na do 18:00 (ukončená vešpe- rami) 18:30 Veľ'konoč- ná vigília
Veľ'konočná nedeľa 5.4.	Sväté omše: 7:30 (s požehna- ním jedál) 9:00 (s požehna- ním jedál) 10:30 18:00	6:00 Gréckokato- licke obrady (utiereň vzkrie- senia) 7:00 Gréckokato- lická sv. liturgia, požehnanie jedál a myrovanie 9:00 Svätá omša	Sväté omše 6:45 (s požehna- ním jedál) 9:30 (s požehna- ním jedál) 11:00	Sväté omše: 8:00 (s požehna- ním jedál) 10:00 (s požeh- naním jedál) 18:30 vešpery 19:00
Veľ'konočný pondelok 6.4.	Sväté omše: 7:30 9:00 10:30 18:00	Svätá omša 9:00 10:30 Gréckoka- tolická sv. litur- gia	Sväté omše: 6:45 9:30 11:00	Sväté omše: 8:00 18:00

Hodové slávnosti v Necpaloch

Archívne fotografie z 50-tych rokov minulého storočia

Foto: archív Filomeny Petrášovej